

Народни посланик и политички аналитичар, Ђорђе Вукадиновић био је гост Еспресо интервјуа недеље. Он се осврнуо на све актуелне теме, ситуацију у Црној Гори и Босни, али је коментарисао и домаћу политичку сцену.

Реците ми, за почетак, зашто сте одлучили да изађете на изборе уместо да их заједно са већином опозиције бојкотујете? Да ли сте некада били у дилеми и премишљали се у вези са бојкотом?

- Ја сам често у дилеми. Чак нисам ни одлучио да излазим на изборе, него сам само рекао да желим да изађем на изборе. Проблем је у томе што ја не верујем у разлоге за бојкот, бар не оне који се наводе. Ти разлози су ми чудни, неуверљиви, а понеки чак и сумњиви. Али то да је ситуација лоша, да су услови лоши, да је позиција власти и опозиције апсолутно неравноправна, да су промене козметичке, то стоји... Питање је да ли су промене које су предузете само дубока или плитка шминка, површна или мало дубља, само о томе би се дало расправљати, али то је свакако козметика. У то нема никакве сумње.

Проблем је у томе што ја не верујем у разлоге за бојкот, бар не оне који се наводе. Ти разлози су ми чудни, неуверљиви, а понеки чак и сумњиви

Разлика између мене и неких колега из опозиције који се залажу за бојкот, и који изгледа да ће дефинитивно бојкотовати, мада нисам сигуран, јер није ту чиста ситуација као што желе да оставе утисак - дакле разлика је то што ја не видим корист од бојкота, сем што то лепо звучи на друштвеним мрежама, на твитовима, у објавама. Лепо изгледа кад правите стикере, кад стављате неке гифове, лепо се то уклапа у реч бојкот, и то лепо звучи. У пракси, заправо, ви препуштате Вучићу и СНС-у институције на четири године. То је суштина. А друга ствар је да ли имате снагу неку ванпарламентарну, физичку, реалну снагу да скратите тај мандат тој власти. Али ви институције

Пише: Ђорђе Вукадиновић
недеља, 23 фебруар 2020 18:29

препуштате, и можете их после само физички повратити. Ето, то је разлог моје скепсе према бојкоту. А да нема одушевљења изборима, нема. На крају крајева, ако се деси да власт буде овако безобразна као што су данас били у разним манифестацијама, чак и да се не појавим на изборима. Али то не мења моје мишљење о бојкоту.

Управо због таквог вашег става неки из опозиције вас називају "Вучићевим сателитом". Да ли сте ви Вучићев сателит?

- Прво, мало је таквих који смеју тако да ме назову, тако ме називају анонимуси на друштвеним мрежама, ботови - пазите, како власт има своје ботове, тако их има и опозиција. Дакле, они ме тако називају, а овако, у лице, слабо ће ме ко тако назвати, говорим о лидерима и колегама из опозиције. Јер, ко то каже, зна да лаже. О мени можете свашта рећи, разне ствари замерити, али свакако не да сам Вучићев сателит. Или било чији сателит, али нарочито не режимски. Мислим да реално то не да 100 одсто не стоји, него мислим да би се пре могло расправљати о историјату односа неких из опозиције са Вучићем. Дакле, ја сам Вучићу и СНС-у био опозиција пре него што су постали то што су постали, и док још нису дошли на власт. За разлику од неких ја сам био против њих чим сам видео шта се прави од њих, како и зашто се прави од њих, и чему треба да служе.

За разлику од неких, ја сам Вучићу и СНС-у био опозиција пре него што су постали то што су постали, и док још нису дошли на власт

То је тада била апсолутно још мистерија за многе, неки су то чак и подржавали, неки су били уздржани, а ја и моје колеге из Нове српске политичке мисли смо доста текстова, пре него што су дошли на власт, посветили критици њих као, у том тренутку, идеолошки лажне опозиције. Они су били персонално опозиција Демократској странци тада, али не и идејно. Они су заправо преузели њихову причу, то се сада и види, њихово европејство, искрено или лажно, о томе можемо да расправљамо, њихово залагање за евроинтеграције па и евроатлантске интеграције, њихове контакте са страним не само амбасадама него богома и службама... У том смислу сам ја био против њих пре него што су они постали оно што су постали. Многи из тадашње опозиције су и те како шуровали с њима, и док су били опозиција неки су их и правили, или барем им помагали, а неки су до 2012. до 2014. и 2016. исто врло лепо сарађивали с њима. А сад покушавају мене да прогласе за сателита. Не, ја нисам ничији сателит. То зна свако ко прати политику. Персонално сам, наравно, и даље много ближи некима од људи из ове "бојкоташке опозиције"...

Коме?

- Па, нека они кажу... Али, генерално, нисам у лошим личним односима готово ни са ким. С неким сам чак и друг, пријатељ, ако бих то могао да кажем. Али нисам могао да их пратим у нечему за шта мислим да је грешака. Дакле, мислим да је грешка било овакво трајно повлачење из парламента, јер ова сада грешка је последица претходних грешки. Мислим да су се занели. Дobar део опозиционе јавности, али и лидера и активиста, занео се неочекиваним успехом зимских протеста, који су кренули страшно добро, неочекивано и за власт и за опозицију. Ти протести су изненадили и Вучића и опозицију, то знам из прве руке. Онда су мало помислили, кад су видели 10, 20, 30 хиљада људи на улицама, а ишло је то и до 40.000, помислили су "готов је". Већ су у глави почели да се виде на позицијама и у глави, а можда већ и међу собом, почели да деле функције. Онда је у тој атмосфери прича о повлачењу, напуштању Скупштине деловала добро, као увод у неку револуцију. А онда је било пуно малих ситних грешака, од којих неке и нису биле теко ситне, које, кад их ставите једну на другу, све скупа резултира разводњавањем тог протеста. Те расправа да ли је протест грађански или политички, па ко стоји иза протеста, па однос јавних личности и политичара, па мутна улога ових младих људи из 1 од 5 милиона, да ли су они комесари у некој странци ДОС-а или нису... Све скупа...

Мислим да су се занели. Дobar део опозиционе јавности, али и лидера и активиста, занео се неочекиваним успехом зимских протеста, који су кренули страшно добро

Па онда онај упад у РТС, који је био штетан и контрапродуктиван. Па опсада Председништва, па не знаш да ли га опседаш док не изађе, па онда после 3 сата повлачиш опсаду... Па велика најава Дана Д и коначног обрачуна за 13. април, ако се не варам. Па "пада до Ускрса"... Елем, пуно таквих ствари је допринело да се протести разводне. Имали смо агонију преко лета, где смо имали пар стотина људи на протестима. Па се говорило "кад дође јесен, сад ће да крену протести", а видите како су кренули - никако. Па онда да ли се излази на изборе или се не излази. Па да ли се бојкотују сви избори или се бојкотују само парламентарни... Ја сам видео да то не иде у добром правцу. Ја сам неколико месеци бојкотовао Парламент, солидарно, иако никад нисам потписао тај Споразум са народом. А и то ми је деловало као једна превара и шарена лажа. Као да је маркетиншки штос и ништа више од тога. А они су придали томе статус не Устава него Светог писма, па се прозивају узајамно ко је прекршио Споразум с народом, а ко није. Дакле, то је била серија лоших потеза који су допринели томе да протести згасну. Било је ту сукоба унутар тог опозиционог блока, који су некад видљивији, некад мање видљиви, али за мене никад нису били тајна, борба око примата,

Пише: Ђорђе Вукадиновић
недеља, 23 фебруар 2020 18:29

првенства. Онда се њима вероватно учинило, пошто су прогласили бојкот Скупштине, да је бојкот избора логична ствар.

Бојкот Скупштине је имао смисла као опомена, као жути картон, као алармирање домаће, а пре свега међународне јавности. Власт је добила врло неповољан извештај Европске комисије, негде у априлу, због тог бојкота. Врло лоше је оцењено стање у Скупштини, однос према опозицији, понашање власти. Све оно што смо им замерали. И то је требало да буде тренутак кад је требало "прогласити победу" или рећи "ево видите да међународна заједница и Европска комисија уважавају наше аргументе". Маја Гојковић је неке ствари применила брзо, експресно тако рећи. Изменила је те неке формалне ствари, најгоре, највидљивије, у смислу заказивања седница, избацивања или смањења броја тих ванредних седница... Избацили су оне фантомске амандмане, где власт подноси амандмане на сопствене предлоге. Неке козметичке промене су ту урађене, и то је био тренутак да се опозиција врати и да настави борбу. Е, они то нису урадили, па су онда из једне приче о бојкоту ушли у другу причу о бојкоту, а при томе су снаге бивале реално све слабије и слабије. Зато сам ја био против, без обзира на добар лични однос са већином људи из опозиције. Видело се да идемо у лошем правцу. Ја радим истраживања јавног мњења, наравно никад то није све савршено, али релативно прецизно се види куда ствари иду. Почела је опозиција да гасне и да слаби, почео је да пада рејтинг опозиције, а не да расте, иако је зимус то било мало другачије, власт се консолидовала. Глумили су ту као добру вољу, толеранцију, и онда се они који се служе годинама насиљем, годинама владају на основу насиља, бруталног и вербалног и физичког и институционалног насиља, представљају као праведници и оптужују опозицију за насиље. То је та замена теза, али на жалост, потези неких људи из опозиције су заиста давали гориво за то. Ја сам сматрао да је то лоше. Прво, не можеш се ти с њима такмичити у безобразлуку и агесији, али и не треба да се такмичиш. Сад имаш снагу, и зато сам сматрао да је много боље, ма колико било неатрактивно, водити борбу на институционални начин, и кроз Парламент, и кроз текстове, и кроз твитове, и кроз протесте. Не треба ниједно поље, ниједну тачку препуштати, где можеш да пружиш отпор.

Пише: Ђорђе Вукадиновић
недеља, 23 фебруар 2020 18:29

